

เรื่องเล่าประทับใจ

1. ชื่อเรื่อง “เภสัชกรประจำตัว”
2. ผู้นำเสนอ เภสัชกรพงษ์ประยูร แก้วหมื่น
3. ลำดับเรื่อง

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นประมาณเดือน มิถุนายน 2555 ขณะที่ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติงานที่ตึกผู้ป่วยใน มีผู้ป่วยรายหนึ่งมานอนรักษาในหอผู้ป่วยห้องพิเศษด้วยภาวะน้ำตาลสูงและประกอบกับภาวะไตเริ่มมีปัญหา แพทย์ผู้ทำการรักษาวางแผนที่จะให้ผู้ป่วยฉีดอินซูลินด้วยปากกาอินซูลิน แต่ได้รับการปฏิเสธอย่างรุนแรงจากผู้ป่วย เวลา 11.30 น. ข้าพเจ้าได้รับโทรศัพท์จากพยาบาลเวรในวันนั้นว่าให้เภสัชกรมาสอนการฉีดยาแก่ผู้ป่วยเบาหวานและให้ประวัติเพิ่มเติมว่าคนไข้ดื้อมาก จะแนะนำอย่างไรก็ไม่ฉีด อีก 5 นาทีต่อมาข้าพเจ้ามาถึงหอผู้ป่วยพิเศษที่ผู้ป่วยนอนรักษาอยู่ ขณะนั้นข้าพเจ้าได้ยินเสียงเถล็ดลอดออกนอกห้องว่ายังงัยก็ไม่ฉีดยา ถึงตายก็ไม่ฉีด ข้าพเจ้าได้ฟังแล้วอึ้งจะเคาะประตูเข้าไปก็รู้สึกว่าคุณหมิความรู้สึกของผู้ป่วยและญาติเกิน 80 องศา ข้าพเจ้าเลยเดินเข้าไปยังห้องพยาบาลผู้ป่วยในก่อนเพื่อคิดหาวิธีที่จะพูดกับผู้ป่วยให้เข้าใจและยอมฉีดยาอินซูลิน พร้อมทั้งดูประวัติการเจ็บป่วยของคนไข้ ซึ่งพบว่าระดับน้ำตาลเกือบ 500 ซึ่งเป็นภาวะเสี่ยงอย่างมากที่ผู้ป่วยจะมีภาวะแทรกซ้อนที่อันตรายถึงชีวิต

เวลา 11.50 น. ข้าพเจ้าตัดสินใจเดินมายังห้องผู้ป่วยอีกครั้งพร้อมกับภาวนาว่าขอให้ผู้ป่วยยอมร่วมมือในการฉีดยาด้วยเถิด พอข้าพเจ้าเคาะประตูและเดินเข้าไปพบว่าผู้ป่วยมองมายังข้าพเจ้าชนิดไม่มีรอยยิ้มและไม่พูดจาใดๆนานประมาณ 2 นาที พร้อมกับญาติ 2-3 คนที่รอลุ้นอยู่ว่าใครหนอมายืนอยู่ตรงหน้า ข้าพเจ้าตั้งสติและแนะนำตัวว่าเป็นเภสัชกรมาดูแลเรื่องการฉีดยาของผู้ป่วย (ยังไม่พูดเรื่องการฉีดยา) และสอบถามสารทุกข์ของผู้ป่วยและคุยไปถึงเรื่องที่คุณป่วยชอบเป็นพิเศษ (นกกรงหัวจุก) แล้วก็คุยกันไปหลายนาที จากนั้นเริ่มถามเรื่องที่ต้องมานอนพักที่โรงพยาบาล (ข้าพเจ้าทราบมาก่อนแล้ว) แล้วบอกถึงความอันตรายที่เกิดขึ้นถ้าไม่สามารถควบคุมระดับน้ำตาลได้ มาถึงตอนนี้ผู้ป่วยรู้สึกกังวลและถามข้าพเจ้าว่าจะทำอย่างไรดี ข้าพเจ้าได้ทีก็ตอบไปว่าคงมีแค่ทางเดียวคือต้องฉีดยาแต่การฉีดยานั้นไม่ยากเลยและให้สัญญาว่าจะสอนจนฉีดยาเป็นและไม่เจ็บเลย ผู้ป่วยนิ่งไปพักนึงและเริ่มคล้อยตาม เวลานั้น

ประมาณ 12.10 น.ผู้ป่วยเริ่มหิว ผู้ป่วยเลยบอกว่าขอให้ลูกชายเป็นคนซื้อให้แต่ตอนนี้ไม่อยู่ จะเข้ามาประมาณบ่ายๆ ข้าพเจ้าบอกไม่เป็นไร ประมาณบ่ายสองโมงจะมาอีกครั้ง และ ข้าพเจ้าก็เตรียมอุปกรณ์ไปพร้อม เมื่อเวลา 14.00 น. ข้าพเจ้าก็เข้าไปและเจอกับลูกชายที่แกลบอก ข้าพเจ้าแนะนำตัวและตีสันทกับลูกชายโดยที่ผู้ป่วยเองเริ่มไวใจและคุยด้วยตลอดเวลา เมื่อถึงเวลาสอนการฉีดยาผู้ป่วยและลูกชายที่รับอาสาฉีดยาให้ก็สามารถเข้าใจและปฏิบัติได้อย่างถูกวิธี ผู้ป่วยเองก็บอกกับลูกชายว่าเภสัชคนนี้พูดดีพอเลยยอมฉีดยา ยังยกกลับบ้านไปก็ มาฉีดให้พ่อทุกวันนะ

หลังจากนั้นเมื่อถึงวันนัดที่คลินิกเรื้อรัง ผู้ป่วยรายนี้เข้ามายกมือไหว้ข้าพเจ้าพร้อมกัน ทั้งสองสามีภรรยาและบอกว่าดีใจมากที่ได้พบกันอีก อยากได้ข้าพเจ้าเป็นเภสัชกรส่วนตัว เวลามีปัญหาจะได้เข้าไปปรึกษาได้และระดับน้ำตาลในเลือดลดลงมากแล้ว และต่อไปคิดว่าคง ต้องฉีดยาเองเพราะลูกชายต้องกลับไปทำงานต่างจังหวัด ณ วันที่ข้าพเจ้าได้พบกับผู้ป่วยรายนี้ ประจำทุกเดือนและรายอื่นๆที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสได้แนะนำวิธีการฉีดยา ทุกคนมีรอยยิ้มและ ทักทายข้าพเจ้าทุกครั้ง บางครั้งก็เดินมาเคาะประตูห้องทำงานเพื่อขอคำปรึกษาโดยตรง ทำให้รู้สึกเหมือนญาติมิตรที่รู้จักกันมานานหลายสิบปี

4. สิ่งที่ได้เรียนรู้

การให้เวลา โอกาส และรับฟังปัญหาของผู้อื่น ทำให้ทราบพื้นฐานของแต่ละคน ส่งผลต่อการประสานงานและการยอมรับในการปฏิบัติในสิ่งที่เราคาดหวังไว้

5. ประโยชน์ที่ได้รับ

ผู้ป่วยมีความปลอดภัยจากภาวะแทรกซ้อนของโรคเบาหวาน ระดับน้ำตาลลดลงใน ระดับที่เหมาะสม และญาติหายจากความกังวลเกี่ยวกับโรคของผู้ป่วย

นายพงศ์ประยูร แก้วหมื่น